

საქართველო
კომუნისტური

მეგობრები

ჩეკურების ნათლის-ღება

F-925

...და გამოვიდა „სული წმინდა“ (ამერიკა) და შოისმა ხმა:—„ესე (ჩინელები) არს გასაწვევტი უნდა...“
 ისმინეთ ჩემი!
 დასძახა: ნათლის მცემელმა (ჩემერლენმა): „ლმერთსა“ მალლა: მოვნათლე ისინი ხისხლბა შენა თვისხა.
 ამინ!

„კ რ თ ვ ა მ ე ნ ლ ი ბ ი“

საქართველო
საზოგადოებრივი

საშველო კომისიის სხდომაზე ღვინაშვილმა ასე დასრულდა თავისი სიტყვა:

— ამგვართ, ამხანაგებო, საქორთო სოფლათ პროპაგანდისთვის ვაგზავნა. სოფელი ჯერ კიდევ ძველი სტილით დღესასწაულებსა ჭრისტეს შობას და ახალ წელიწადს. სწორედ ასეთი დრო უნდა შეეცრაოთ სოფელს ანტირელიგიური კამპანიისთვის.

კრებამ აირჩია სოფელი გასაგზავნად ღვინაშვილი, რომელიც დიდახს ვარობდა, მაგრამ რა გაუვიღოდა?

ანდა რატომ უნდა ყოფილიყო წინააღმდეგი, როცა თავისთვის ასე ამბობდა:

— მეც ეს მინდოდა... წვეალ სოფელში და ლახათიონათ სიტყვამ ამ დღუასწაულებს!

თემაშისკომში წინასწარი მოხსენება გააკეთა. მოხსენების შემდეგ ღვინაშვილი აღმასკომის თავმჯდომარემ სახლში მიიპაპოთა.

— არ იფიქროთ, თითქოს დღევანდელ დღეს, მე გვლექსასწაულებდი. არა; ეს ჩემი ცოლის „ზღაფორთია“... მას ჯერ კიდევ არ ვაგებმა, თუ რა არის სოციალისტური რევოლუცია. თორემ დღეს ამ „აუფრახზე რომცხედ ასე არი გაწყობილი,—გოცო ინდაური და სხვა ასეთები კი არ იქნებოდა, არამედ ლობიო და სხვა ასეთი უბრალო საქმელები!—უნხსიდა მფგომარებას აღმასკომის თავმჯდომარე ღვინაშვილს.

— კიდევ კარგი რომ არ ვაგებმა—გაიფიქრა თავისთვის ღვინაშვილმა და თავმჯდომარე გამოყვანა „შეგრებულ მდგომარეობიდან:—არა უშუას რა; დროთა მსვლელობა ყველაფერს გამოაშფოობებს!—ამ სიტყვებით იგი მიუვდადა სუფიოს სწორად იმ ალაგას სადეც მშენებარ გოცს კბილები დაეკრია და დიდ თევზში და პირში ფეციკიანი ვაფეტი ჰჭადა დაეკაობილი.

— მე ახლართ ვაგვივად იოვე დღესასწაული! —თავს მხართობდა და მოაჩივრდა აღმასკომის თავმჯდომარეს—ეს ყველა:კური ჩანა კოლის ბრალია, თორემ მე, როგორც აღმასკომის თავმჯდომარე, როგორც სოციალისტური რევოლუცია, სოციალიზმის მხარე, რომელიც ბრძოლას უწყადებს სარწმუნოებას და ღმერთთა ჰქნას, რომ ამ ბრძოლაში ვაგზავნებული გამოვსულიყო, ე. ი. ... მოლოტოვია:უ... ოლიასტ ფეხებზე ჰკლია ღმერთი და მღვდელა... უკაცურათ მამოა იჩილე—აიღებთ მოუხდაა ჰესაბელ მღვდელს, რომელიც ვინტრუშ მოსულიყო თავმჯდომარისა—არც მასეა საქმე. დღეს სოციალი მეტკაია ჩვენ გვიქვან მხარს და ჩვენივის ლოცულობა... მღვდელის იმის მადლი,—და თავმჯდომარეებ პირველი ვაქწარა.

— ამის... ამის! —გარსმა კირილუს ხმა; ეტყობოდა მღვდელს დიდი ლეკა ჰქონდა პირში.

— თი ამიტომ, ბატონო ამხანაგებო!—ამბობდა შეზარბონებული მასპინძელი—ვაგზავრათ ყოველსევი კარგ საქმეს—დაამარულა სიტყვა მასპინძელმა და შეუდგა ყახვის დაკლა.

— შეგობრებო, დაიწყე სიტყვა ღვინაშვილმა, — მართალია მე „ზაკონ ზოემში“ „დეკოცა“ მქონდა, როგორც ვეცლა სხვა საგნებში, მაგრამ სამღვდლო რეჟიმის დროით ამბავი ძალიან კარგად მახსოვს. ეს არის—ქრისტემ რომ წყალი ღვინოთ აქცია და ქორწილი ყრახილოლათ ჩატარა. მამასაბედოდ, ასეთი ქვეც დღეგრძელობის დროსა. ესტყვათ; ახლა რომ ჩვენი დღეობა შეზავდავლეს და ამ არეპარეში არ იშოვებოდეს—მამინებში დავლდებოთ? ასეთ შემთხვევაში კიდევ არავფერია რომ შეზავდავლეს მასპინძელს, მაგრამ თქვენ აიღეთ ქორწილი, სად მივიტყვო მამინ მასპინძელს?.. ჰო-და, იმას ვამბობდი, ასეთი კაცის დაბადებრა დღე არს დღეს. ვა-

უმარჯოს ასეთ კაცს და ვუსურვოთ, რომ ასეთები ბევრი მოვლენებოდეს ქვეყანას... მამ მრავალად ვაშიფეფრა!—დაიწყა ღვინაშვილმა და მღვდელთან ერთად მთელი სუფთა აპყვა მას.

„ზავდავლები“—ს ვათავდასთან ერთად, ღვინაშვილმაც ვამოსკლა ყანჩი და შეგოსაბა სიმღერა:

ღვინოს დავლეც, წყალს არა—

მეც ვაღვლებ სხვას არაო—

და ვადახედა მოპირდაპირე მხარეზე მჯდომ ქალიშვილს, რომელმაც სირცხვილსაგათ თავი დახარა.

განსმა თამაის ბრძანება ყურადღებისათვის და მოთლებზე დანის ხმაური:

— ყურადღება და გაგონება. სიტყვა ეკუთვნის მამოა კირილს!

— ვაჰ, ვაჰა!—დიდახს ღვინაშვილმა და ყველა მის ძახილს და ტაშ აპყვა.

მღვდელმა ჯერ პირველად გადასწერა მთელ სუფრას და დაიწყო:

— ზოგიერთებს ტყველათ ჰგონიათ, რომ სამღვდლოლებსა, ე. ი. ღვთის მახსურთ სძულთ და ეკრძალებათ ჭქოდა და დროს ტარება? აჰა, შვილებო! სახარებაში ბევრია ისეთი ადგილები, რომლებიც მოწმობენ. ომე ღვთის სმა და ქვეცი არ არის ღვთის გზობა და მისი შეურაცხულება. წებან ჩვენი პატრიცეპული სტუმრთა ბრძანება, რომ ქრისტემ წყალი ღვინოთ აქციაო. რას ნიშნავს ეს? ეს იმის ნიშნავს, რომ ქრისტესაც უყვარდა ღვინო. ქორწილი და დროს ტარება.

აიღეთ ზიარება. რა არის ზიარება? ზიარება არის ღვინო. მამასაბედმე, ღვინო და მის სმა დასაძარბისი არ არის,—პირითი საქობა... ნუ ვაგვიცხედებთ, რომ მე ასე ვცხედ... იყო დრო, როცა საზნა უგებოთ მოტრინად ღვინოს მთლიანობით ცეცამედი. მარა ესლა სად არის... ალავერდი ვარ ტყვესთან. ღვინაშვილი. ღმერთმა ორივეს ვაგვიმარჯოს თავის საქმეში!

— ვაგვიმარჯოს, ვაგვიმარჯოს!—დაძახა ღვინაშვილმა და მამოს აკოცა.

— ვინც და უღლოს, ცოლი გაეცქცა!—დაუმტა მასპინძელმა.

— თუ კი ვამეცქევა, აბარ დავლეც... ოღონდ ვამეცქეს და მე სხვას შევიტოა!—დაიწყო ღვინაშვილმა ყანჩის სმა და თანაც უცქერდა მიზანში ამოღული ქალიშვილს.

— ესლა, ამხანაგებო, ჯერ ვაგზავრებს ჩვენს დიაჩახლის, რომელიც ჰქნას არ უჯერებს და ძველი სტილით ხივბოს ოობისაგაობოს. რაჲ ანით მე საშუალება მომცე ქალაქში ვიქვეთო და აქცე.

ჰო-და იმას ვამბობდა, ჩინათი სუფრაზე ზის შვიცნიყო ასული... დაბ! ვანფორებით თქვენი საღვდლოქოლა! მიზანთა ღვინაშვილმა მიზანში ამოღული ქალიშვილმა—თქვენ პირდაპირ ანგელოზი ხართ... თქვენი მე ვაგვიმარჯოს (კოვანკის სახეს). თქვენც კოვანკა ხართ, ნამდვილი კოვანკა!

— რაჲ! კოვანკე ხარ და კოვანკეც უარებით შენ ვილაც მიზანო მთორთულობა!—დაიკამასა ქალიშვილმა და სამი მთლილი ერთმანეთს შეხედენ ღვინაშვილის თანვებ. (პირისუფალიც ვაგვიმარჯოვა ქალიშვილს).

როცა მეორე დღეს ღვინაშვილი ქალაქში ჩამოიყვანეს თავ-გაგებელი და საავადმყოფოში მრავათეს—ამხანაგებს ასე ეუბნებოდა:

— ზომე კი ვამბობდი, რომ სოფლათ ჯერ კიდევ დიდი პატრიცეპებით ხვდებოდ საყლდესო დღესასწაულებს!?. თავი ვამიტრებს ანტირელიგიური კამპანია, ხატობების დროს!

ინსული.

„მიმზიდველობის და წინააღმდეგობის კანონი“

საბჭოთა კავშირის

ამერიკის ნავთის კომპანია უღიღეს ზაოლს აყენებს სამხრეთ-სლავის სახელმწიფოს, სადაც ძვირია ჰუილის ამერიკა თავის ნავთს. საბჭოთა ნავთი უფრო იაფია. ამიტომ მოითხოვენ საბჭოთა კავშირის ცხობას.

(ლემეზბიდან.)

ლ ე ქ ს ი პ რ ო ზ ა დ

დღიური ნაწყმბი

შვიდი წელია პროვინციებში რაღაცას მგონი მეც ეზოგინობდი, „პირი აფოლისკენ“ ჰქონდა ყოველთვის და ქალაქი კი მივიწყებული. უმუშევარი თავიდან ვიყავ და თბილ აღვიღებს ვინ შემეცადრებდა, მაგრამ „ზე ღუბალ“ თუ კი თბილისში ლაშის გათევაც მენდებოდამ! ძვილ ჰეგობრებში—ამბანაგებში, ისეთიც ენახე ვადიდებელი. მან არ გამახდა სალაშის ღირსიც. გავხდი მე მისგან დავიწყებული.

ზოგს კი ისეთაღ გადავუარე, რომ უსაქმოთა დღის ქულაში, ათვლიერებს დიდ მაღაზიებს და არ უჭყაეის გროში ჯიბეში. რესტორანს დღეში ათჯერ ჩაუვლის, ყოისეთი ვადააქვს კუქის საკითხი, შემწეარ გოჭის თავს რომ გადახედვს, ნერწყვს გადაყლაპავს და მით გაძლება, და ვფიქრობ... ვფიქრობ—ასე ცხოვრება, თვითი როზროზაქვს ვაუძნებლდება. პაგრამ მეც რაღა, მოვუყვი „ამბასე“, თითქოს „ნიოვოსტი“ წარმოვსტყვი რამე. **სკანელი.**

ს ა გ ზ ო ტ ა მ ე შ ა ო გ ი ს გ ა ც ს ო ვ ე ლ ე ბ ა

ს ა რ კ ე ნ ე ლ ი
შ ა რ ლ ი ო რ ი თ ე შ ა

(კოზიბიტი დაწესებულების თანაფრომელთა კაბის თითმის სტომოგრაფიული ანბარი)

კრებს ვახსნილად ეაცხადებ, ამხანაგებო!—განაცხად თაემჯღღომარემ.—სიტყვა ეკუთვნის საბჭოს წარმომადგენელს, აქტიურ მუშაკს.

საბჭოს წარმომადგენელი აღაბარადა. ილაბარაჲც დალაგებით, მარტივად და გასაგებად. მოუწოდა დამსწრეთ—ხელი შეეწყეთ საბჭოს მუშაობის გაცხოველებასათვის.

ერმალომ (მე-9-ე კატეგორიის მოსამსახურე განლაღვთ) ილო შემდეგი სიტყვი. ერმალო, მართალია, საბჭოს წევრი არ იყო, მაგრამ ფრიად ინტერესებდა საბჭოში შესვლა და აქტიურ მუშაკის სახელს მოხვეჭა. ბოროტი ენები ამბობდნენ, რომ სახელის მოხვეჭაზე უფრო იგი დაინტერესებული იყო ტრამვის უფასო ბილეთის მოხვეჭით; (მოგხსენებთ, საბჭოს წევრი უფასოდ მგზავრობს ტრამვით), მაგრამ...

ერთი სიტყვით, ერმალო ამტყვევლდა.

— რაკი-რიკი-რაკი-რიკი... კირი-კარა-კირი-კარა...

— „რაკატულობა“ ჩვენი ერმალო. ილაბარაჲც საერთაშორისო და შინაურ მდგომარეობის შესახებ და ბოლოს შეიგო საბჭოების მუშაობას.

— მიღწევები უამრავია, მაგრამ არის ნაკლები.— ამტკიცებდა ერმალო. ნაკლები ჩვენ ვერ შეგვაშინებს, რადგანაც ჩვენ არ ვიცით, რა არის შიშო. მართლაც რა არის შიშო? შიში არის ერთგვარი შეგრძობა, რომელიც შეშინებს მოსდევს. ამიტომ უნდა მოვსპოთ თვით შეშინების სათავე. ეს სათავე კი არის სოციალისტების ამინების უიმილობა ერთ ქვეყანაში. აქედან — უშუალო დასკვნა: ბრძოლა ოპოზიციონურ ელემენტებთან. რა

არის ელემენტო? ელემენტი არის ოპოზიციის ობიექტი, რომლისც ტროცკისტები იყენებენ, როგორც ბრძოლის მეთოდს. მეთოდს და მეთოდიც ერთი და იგივეა, ამას იდენტურში ეწოდება ბაქტერიოლოგიაში. აქედან დასკვნა: ბრძოლა ბაქტერიებთან. ბაქტერია, როგორც ასეთი არ წარმოადგენს ობსტაკულურ მოვლენას. იგი ჩვენი საბჭოს ზოგიერთ მუშაკების ტენიშია გაძვდარი და ხელს უშლის სოციალისტურ მშენებლობას. ამიტომ, ჩვენი უპირველესი მიზანია ბაქტერიოლოგიურ ინსტიტუტის დაარსება. ყურადღება უნდა მიექცეს აგრეთვე ფართობილ საეკონომიკურ გავრცელებას და ანტირელიგიური კამპაიის ჩატარების საკითხს...

თაემჯღღომარემ ძლივს შეაჩრა ორატორი. — თუ დამაწინაურებს ახლა, თორემ სხვა დროს ვეღარ ვეღირებები. ინტელექტუალს ეგები მაინც და მაინც არ აწინაურებენ. — გაიფიქრა გულში ერმალომ და ჩამოვიდა ტრიბუნაიდან.

სიტყვა ილო შემდეგმა ორატორმა. ამხანაგე ერმალო ასცდა პირდაპირ საკითხს — საბჭოების გაცხოველების საქმეს, — დაიწყო ახალმა. — საქმე ბაქტერიებზე კი არ არის, არამედ საბჭოებზე, ამიტომ მთავარი ყურადღება უნდა მიექცეს აბასტუმნი კანალიზაციას, რადგანაც ქალაქიდან ბევრი მიდის სააგარაკოდ აბასტუმანში.

— ეც საკითხს არ შეეხება! — შეაწყვეტინა თაემჯღღომარემ...

— დამაცადეთ, ამხანაგო!... რაღაი კანალიზაციაზე ჩამოვარდა ლაბარაკი, უნდა გავცხსნეთ თვით ჩვენი ქალაქის კეთილმოწყობა. საქმე იმაშია, რომ ქალაქში ავტომობილები მერად გამრავლდნენ; ისინი ზავებულობით მტერს აყენებენ და ზამთრობით ტალახით ავსებენ ქუჩებს. ამიტომ ჩვენ სასტიკი ბრძოლა უნდა გამოვცხადოთ ავტომობილიზმს და გადავიდეთ ზაქსის ინერჯიოზ მოხმარებაზე. ამ საკითხში ყურადღება უნდა მიექცეს აგრეთვე პლენარიათს, კირკის და კამოს ქუჩების კეთილმოწყობას და მუშკოაბის კრიდტის თავის დროზე მიღლებას.

თაემჯღღომარემ კვლავ შეაწყვეტინა. ორატორმა ისე განაგრძო.

— შემდეგი საკითხია მთავარის დახმარების მოწესრიგება. ჩვენ უნდა მივიღოთ ზომები, რომ მთავარის დახმარება აღარ განსწორდეს, რადგანაც ასეთი მოვლენები მოსვენებას უკარგავს მოსახლეობას. უნდა მოწესრიგდეს აგრეთვე პარისპერის საკითხი, რადგანაც იგი უშლის ხელს მშვიდობიან ცხოვრებას. ჩვენ უნდა ვეცადოთ, რომ მიწისძვრის ცენტრი კაპიტალისტურ ქვეყნებში გადავიტანოთ და მისი საშუალებით დავამხოთ ევროპის ბურჟუაზია...

აღლარ-აღლარხან

ს რ ზ ა რ ო ზ ი მ ღ ვ ღ ლ ი ს რ ო ლ ზ ი

ი კ ი თ ხ ე თ

იხედის გაცრუება

ყოფილ მიხეილის საავადმყოფოში ღებმელს არ ახურებენ. ქირურგიულ განყოფილებაში სწრაფად იყო ავადმყოფობის გართულების შემთხვევები.

პირ. ავადმყოფი:—რას დაღონებულხარ თამარი,კო? ახალი წელია, დაგებელება.
მეორე. ავადმყოფი:— როგორ არ დაედონდე! მეგონა— შობა-ახალწლისათვის მაინც გავვითობოდენ ხინას. მაგრამ იმედი გამიცრუვდა!

მოსამყადაბელი მუშაობა

დაიწყო საბჭოების გადაჩვევის ვაჰმანია და სოფლის აქტივი— საყოველთაო აზნავეი ყარაჰანი გამოცხადდა.

— სამი კვირაა, რაც უქანასწელი ვაჰმანია ჩნებარე და ეს დალოცული კაჰმანია რომ არ დაწყებულებო, ხომ გამოეყრუდებოდო კაცი! — ამბობდა იგი.

ყარაჰანი, საერთოდ, კაჰმანიის ყაცია. უქანასწოთ მას ვერ წარმოუდგენია ცხოვრება. ოღონდ იყოს, — სულ-ერთია რა ხასიათის კაჰმანა იქნება. რასაკვირველია, უფრო საინტერესო ისეთი კაჰმანიაა, რომელსაც სადღერტელოები ახლავს, მაგრამ ჩვეულებრივ კაჰმანიასაც არაუშავს.

დიდი დედიდარბის შემდეგ ყარაჰანი საარჩევნო კომისიაშიც მოაყოლეს. ამას შემდეგ ყარაჰანისთვის გზა ხსნილი იყო.

— მთავარია, აზნავებო, მოსამყადაბელი მუშაობა, — ამბობდა იგი ყარაჰანე. — მეტი ყურადღება წინასწარ მოსამყადაბელ მუშაობას, რადგანაც მოუშვანდებლობით არავითარი კაჰმანიის ჩატარება არ შეიძლება.

— ჩემი აზრით, — ორატორობდა ყარაჰანი — ორი კვირის შემდეგ,

უპირველესი ყურადღება უნდა მივაბუკოთ წინასწარ მოსამყადაბელ საქმიანობას. იგი უნდა გახდეს ჩვენს ყურადღების უმთავრესი ცენტრი. საერთოდ, ცენტრალური ადგილი მოსამყადაბელ კაჰმანიას უნდა დაეთუთოს. ნუ დაგვიწყდებათ, რომ მომზადდება თავი და თავი საქმეა.

სოფლად ხმა გაეარდა: ყველამ გავიგო, რომ ყარაჰანი საარჩევნო კომისიის თავმჯდომარის მოადგილის უფროს თანამშემუქეთ იყო არჩეულია.

სოფლის კულაკმა ყარაჰანის პატრესაცემით კაჰმანია ვაჰმანია. ყარაჰანმა დილითვე ჩაატარა ამ ახალ კაჰმანიის მოსამყადაბელი მუშაობა: გაიპარსა წყერი, მაღალ ყელიან ჩექმეში გაიჭინდა და სადილათ კულაკისას გადავიდა.

შეიქნა ყანწიბის ტრიალი. ყარაჰანი თამადათ აიჩივის.

— დიდებულო კაცია ეს ჩვენი ყარაჰანი, — ამბობდა სადღერტელოში კულაკი. — იგია ჩვენი სოფლის თვალის ამიტომ არ შემიძლია ამ პატარა სასმისით (ხელში კვარტრანი ყანწი იქორა) არ უსურგო მეგას დღერტელობა. ამასთან ერთად, იმედია ჩვენ გაჭირვებასაც მიაქცევთ ყურადღებას და საარჩევნო ხმის უფლებას მოგვანიჭებთ. პართალია: აქ

მე კულაკით მწათლავენ, მაგრამ ვინც ჩემ სიღარიბეს ჩაუკვირდება, — დარწმუნდება, რომ ჩემისთანა საწყაი-კაცს კულაკით არაფერი ახლავს, მაშ, იცოცხლეთ, ბატონო ყარაჰანე, და იმუშავეთ ამ პატარა საქართველოში. ნუ დაივიწყებთ ჩვენს სიღარიბეს და ხმის უფლებაც ისევ მოგვბობოძეთ...

— ვეცდები, მეგობრებო, ვეცდები! ჯერჯერობით ჩვენ უმთავრეს ყურადღებას მოსამყადაბელ მუშაობას ვაქცევთ, მაგრამ სიების შედგენის დროს...

გავიდა ერთი თვე. შესდგა საარჩევნო კომისიის მეთორმეტე სსლომა.

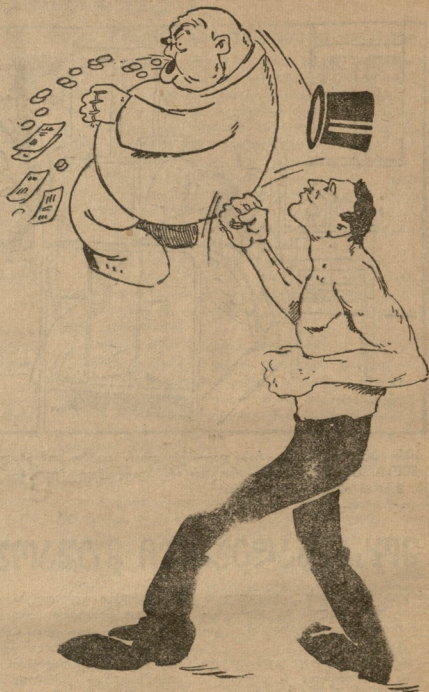
— მოვიწოდებთ, აზნავებო, არ დეტოვით უყურადღებოთ საარჩევნო კაჰმანიის უდიდესი პერიოდი. ის გახლავთ არჩევნების წინასწარ მოსამყადაბელი მუშაობა. ადგილია ბრძივი ხელისუფლების ვალია სათანადოთ ჩაატაროს. მოსამყადაბელი მუშაობა.

მეზობელ რაიონებში მოსამყადაბელი მუშაობა დამთავრდა და საანგარიშო პერიოდი დაიწყო. ყარაჰანი ისევ ეზაღებოდა.

— კაცი, ყარაჰანე, გავკვიანდება. შეუღლებთ საანგარიშო კაჰმანიას.

— მოიცა, შე კაცო, რა მარქარებს. ხომ გავგლიზია: მოსამყადაბელითა მით მუშაობითა შენითა

„მშური დანაშაულებანი“

ბოძოვად კამპანია შენი.—ხებრია ყაიპანძა.

გაეცა დეკემბერი და იანვარი. ბიიქურა თებუვალი.

— შე ვფიქრობ აზნავებო, ანლა უკვე დროა შაოთლა სერობულას მუღდეთ წინასწარ-მოსაშადებელ მუშაობის ჩატარებას. ამას გვაკავლებს საარჩევნო კომისიის უკვათუნელი თათბირის რეზოლუცია, რომელიც ჩვენ ერთხელ მივიღეთ.

— საერთოდ, მეგობრებო, თუ განსჯავთ, ჩვენი ჩაითათბირის დანებოლების მეხუთე მუხლში აღნიშნული მოსაშადებელ მუშაობის ბნენილობა. ამიტომ, ეს ორიოდ თვე წინასწარ საქმიანობას უნდა მოვახლოშოთ.

ისევ გავრძელებ მოსაშადებელი მუშაობა. დანარჩენ ადგოლებში საარჩევნო კრებები დამთარდა და ყოილოები დაიწყეთ. ყარამინის იხიციატავით საბჭოების საბჭოთა ყოილობას მისასაღმებელი ღიებმაც გავგზავნა.

„ჩვენ ხოფელ გვიანების მცხოვრებნი, რომლებიც წინასწარ მოსაშადებელ მუშაობას ვატარებთ, მოგვხალმებით თქვენ ხაბჭოს წევრებს და გისურვებთ კარგად უოფხანს.“

მოსაშადებელ ნაწილის გამვე ურამან უარუყმაქე“.

ღებუშამ შუათუბი შედეგები გამოილო: ყარამინი ვანთავისუფლეთ მოსაშადებელ ნაწილის გავერთ თანამდებობისაგან და საარჩევნო ურუნებაც წაართვეს.

— საყირვილია, რას მეჭრის ეს ხალხი, — წყენით ამბობდა ვანთავისუფლებული ყარამინი.— აღბააღებუშის შინაარსი არ მოაწოხათ, თორემ მე, რომელიც ვიყავი მოსაშადებელ მუშაობის სული და გულს, ვინ ვამიბედავდა დათოიენას?

— არადეკრა, რომელიც კამპანია კიდე დაიწყება და მან შე შერათე მავათი პარტიისკმა ინტედა თაყყარამინა და მუღდეთ მოსაშადებელ მუშაობას მოსალოდნელ კამპინის შესახვიდრათ.

ტერნიტა.

ბურშუა (პყვირის): — მიშველეთ... მომკლეს ხუხუტების ცეშით!

მშშა: — რა გავყვირებს, შე ოხერო? მტრობით კა არა გცემ, — პირიქით, მინდა მღუბანელაბიო ამოვსებული ხტომაქი!

საიქიოვი

ჯანზე კარგად ვიყავი: კამის მალა კაღვი მქონდა. მაგრამ ერთ საღამოს დაწვევი თუ არა, ვაეღვიქე ფეხი.

არც ისე ძლიერი ყოფილა სიყვილი, როგორც ამბობდენ. პირიქით: მივედი თუ არა, მეფისგნე საუნებია: არც შეშავდ ფეჭი, არც თიხის ფენანზე, არც ცოლის საყვილურებო და ერთი სიტყვით, — არადეკრა.

ამომქოთა სული თუ არა, ჩემს წანეებერთელა მუქანე შინდობი გარდიშალი. აი, თურმე სად ყოფილა წაიოავალი? რა ჩავაკლი ბათომში თოვი და წვიბებს დედალბობი ფეხებზე,

რა მიშავდა წამოვსულთყავი აქეთ? — ამ ფეჭრით მივიდიო, რომ ვილაც კაცი მეუჩეხა წინ.

— შენ სად მიდიხარ? — შემიეთიხას.

— არც მე ვიცი. ამხანაგო, მე ბგონია სამოთხეში ვარ მოსული და, კაოვი იქნება, თუ აქაური ხართ ბიხას დასწავლიო.

— გაქვს რამე წამოაღებული? — წამოსაღები რომ მქონებოდა, ჩემი ცოლი რავე მომკლავდა ასე უღრუვოდ? ან და რა უნდა წამომკლეთ? ერთი წყვილი კალოშებისთვის შევიდღღე ვიღებო რიგში და ვერ ვიყიდებ.

რომ მეყიდა და ჩაცმა მომეწყო, იქნენ არც მომკლდარიყავი?

— კალოშები რად გისდოდა, როცა ტანზე არავიო გაცეცია? — შართლაც თილოთ შეშველი ვიღებო მის წინ. შეხტებო.

— რა მოგსვლია შე საცოდავო? ვინ გავხადა ტანსაცმელი?

— მაგის რა მოგახსენო, მაგრამ ჩემი მეველებების მეტი რომ არავინ იქნებოდა, ის ყი ცხადია. შენი ქიოი, ბატონო, მომხებრებოთ რაიმე, იქნება სადმე ტანსაცმელი მხოვოთ!

— დაველოჯე მე. — მერმე ფულები გაქვს?

მამილი (ქურდს):— აჲ ამის წინეთ რომ საქმე გქონდა სასამართლოში, დაგიკავი და როგორც იქნა ვაგამართლე!
მურღი:— ახლაც იმითმ მოგმართეთ, რომ კარგად გვცოდნიათ ჩემისანა ხალხის დაცვა.

— ვაიშე, ფულები? — მოვირტყა მუხლზე ხელი—ბატონო, შედიეთ ჩემს მდგომარეობაში, მასწებეთ რა მზოდინივე გროში.

— ჯერ ის მითხარი: რომელ პარტიას ეკუთვნი? — ეხლა კი დამტყლავა. რა ვიცი რომელი პარტია მოსწონს! რა ვუთხრა? რა ვინა?

— სოქვი, სოქვი, რას უტყდი!

— მე... მე... მე, ბატონო! — მერმე ვიფიქრე: კომუნისტებს ვარდა რასაც ვიტყვი, არაუშვს—მეჩუქი და მივხახლემ—მე, ბატონო, ვახლაევი ნაციონალ-დემოკრატი, — მაგრამ რაბან შეპატყვე წარბების შეხელვა, დავახალე—დიახ, ნაციონალ — დემოკრატი ვიყავი, მერმე კი...

— გამოიკვალეთ ხომ? — სწრაფად შემეხიბა ის.

— დიახ, დიახ, და ერთბაშით მენ-შევიკი გავხდი! — ამის გაგონებზე ცოტა გაიღმა. ვიფიქრე: ახლად, სოციალისტური პარტია მოსწონს. რაბან შენშევიკებზე გაიღმა, კომუნისტებზე — გაღმა რაბარებს — მითქი, — და მივირტყე ხელად: — მენშევიკების გა-

ქცევის შემდეგ ვაგკომუნისტი და ეხლა...

— ოპოზიციაში ვადადი თუ? — აღფრთოვანებით შემეკითხა ის. ეხლა ჩემი გზა გაწაღდელი დარჩა.

— დიახ, ბატონო! როცა შევხედე, რომ ყველაფერი უქულმა მიდიოდა, როცა შეხედე, რომ ცეკამ გულხების ვაგვიღიღებდა იწყო, მუშების გაინტო-ღაინტება, საფაღებულო სწავლა შენიღო და სხვა ასეთები, ვადავწყვეტე ოპოზიციის შექმნა.

— ვამარჯობა ამხანაგო! — აღფრთოვანდა ის და ვადამეხვია. როცა გული დაიწყებინა, დაიწყო ამბების ვაგმოკითხვა.

— ერთი მითხარი თუ კაცი ხარ, როგორ მიღის ჩინეთის საქმე — დაიწყო მან.

— აა ბათაბალა თუ გინდა აგო! ყველაფერის ჩალაცა მესმოდა, მაგრამ ჩინეთის ამბის არაფერი ვამეგებოდა სახლები ვერ დავიმასხოვებ: მერმე ახლაც ვკითხულობდი მათ ამბავს. უტყდ ორი სახელი ვამასხენდა: ჩანკაიში და შანხაი. სახელები რომ

ჩნებოდა იყო, ეცოდო, მაგრამ რომელი იყო ახლა... ამან დაჩინებულმა ქალაქის, ეს ვერ ვგეგმავს...

— სო, შანხაი რას შევბა? — გამომეღორა მან.

— ალბათ კაცია შანხაი! — ვიფიქრე მე. და უუთხარი: — თ სწორედ ამ დღეებში შანხაი ჩანკაიში აიღო; მეტად დიდი ბრძოლა იყო.

— თუ ჩანკაიში აიღო შანხაი?

— დიახ, სწორედ მაგრე მოხდა.

— ეხლა უნდა მითხრაოთ რამე ოპოზიციაზე.

— ოპოზიცია კარგა ხანია, რაც არსებობს და დღით-დღე სიმპარტის პოლიოს, არამც თუ რუსეთის, უცხოეთის მურეუხაიაც კი მათ დროშია ქვეშ დაჩანხავს ფიქრობს. მართალია: ყრილობაზე ვამარჯუება ცეკა დარჩა, მაგრამ რა უყუთ მერე! — ამ ლაპარაკში რომ ვიყავი, უტყობო ცამ დაქექა, ვაიხნა კარები და აიშევი მიხედი გულუღმში თავი. ისე ხელოდა, რომ ბათიშის ქუჩები მონაგონი არ იყო მასთან. ჩემ წინ რაღაც შავი არსება ვაინდა და ცეცხლია მგზავსი თვალები შემომანათა.

— საიდან ხარ? — მივყრა მან.

— ბათიშიდან? — მივუტყე მე.

— ცოლიანი თუ უცოლი?

— უცოლო რომ ვყოფილიყავი, რა მომკლავდა?

როცა დაკითხვა დაათავა, ამოიღო ჩალაც ქალაქი და დაიწყო:

— ვითაღამ უნდ აუარებელი ბრალდებები მიგიძღოს, ამიტომ მიაჯილი გავქს „უბალესი ზობა“. ამია თანახმად შენ უნდა იყო ამ სინდელში თუკამეტი წელიწადი უწყოლოთ, უფესაქმილოთ ამ ლაშში და შიშელად ამ სიცივეში. საბოლოო სიტყვა იქნას: რას იტყვი?

— ახლა უნდა ვიქვა. მიღლობას ვუტყაღებ მეგ სასამართლოს, რომელმაც ასეთი მტივე სასაქლო მომცა, მხოლოდ მინდათ გკითხოთ მერევე სად ვადაიყენებთ?

— ხა, ხა, ხა, — ჩაიხარხარა მან, — განა ფიქრობ ვაძლებას აძლენ ხანს?

— მაგ რა ჩემთვის, ჩემო ბატონო: ბათიშიში უარესი ვაგმოიქცია!

— მაშ, შენი აზრით, აქ ყოფილა უმჯობესი?

— ყველა შემო ჩამოთვლილ სასაქლოს ჩემი ცოლის სისატყეს თუ დაუტყატებს, რა თქმა უნდა, აქ ცხოვრება ნებაჩრება!

— გეტყობ: დიდი ბოროტოქმელების ჩაღდები ხარ და ისევე უნდა ვადაგზავნი! — მითხრა მან და ვაქრა.

უტყდ დაღუდავსაქვე და თვალუბიკ ვავიხილე. ცოლი იგინებოდა და მწყველიდა. როგორც სწანდა, ჯიბეები ვაგნარკავ და შოგ, რასაკვირველია, ვარაფერი ენახა.

მივხედი სისპირი ყოფილიყო და მიწყენდა.

პიზიტიპი ეიყო

საქართველო
საზოგადოებრივი

— ეროპა, აზი ახალი წელიწადი ფინთით დაუ-
ხედა რაღა, ცალკე ტყეა, ცალკე კულტურა, ჰამაც ზონ-
ტკი და კანგრის შლაპაც ქუჩაში დამჩა. იქაც შტრა-
ფი ჩაღი. თანა ცუსდში მიცემული ვარ, ქრთამს მაღლე-
ფიდაო.

ვა, ბლენა? ათადან - ბაბადან ქრთამი და პურმარი-
ლი ღმირთს გაუჩენია, ახარ მე ზომ ბალშევიკების ზაკო-
ნის—კანონები ზეპირათ არ ვიცო, რომ ქუჩაში სტატიე-
ბით ვიარო, ვინმე ჩულებუბის მასხარობაზე არ შემეშინ-
დეს და ჩემი თაბათი არ დაუეჭირო? ნუ კაცნი ვართ
რაღა, ნიჩაინათ მითქვია თუ:

— უსტა სლედაოტელ, კანც შტრაფი არ გადა-
ვისხაღო და კახონის ხაზინა არ გავამდიღო შენ მო-
გეცე პაზირ? ცოლი შეუაზე გავეოთ, შოღი ხუთმეტრ ჩერ-
ვონცს მოგეცე ხელი აიღე მეთქი... ხან ჩუნეს, უჯაითო-
ბის ვირზე შეჯდა, ერთი გაჯვარდა, ერთი ჯგორაა
ტლინკებით ფრანციკული სიტყვები დამაძარა:

— ასმა ეგ იტრისპრედნციის კოდექსის ზაკონის
ასოცლათიხი სტატიის მეთოთხმეტე პუნქტის შენიშენა
კვალიფიკაციით სისხლის სამართლის დანაშაულითა და
ამ ნიშუტში პროკოვის ხელში ჩაგვადგეო მააშ.. წა-
ვიდა, საჩივარი შეიტანა. რაზბორი მალე იქნება, თუ
კარგი მართლდათიარ ადვოკატი არ წაიყვანე საქმე მო-
ჩომილა...

მართე, წამოღი ვიზიტეღი დავაბტუათ, თორემ ვინმე
ამხანი შემეგებტება და რაც ისევე გეგინია, ახალწლის
რამები რაღა, გოზინაყი რამე, სულ შვევიქას, ისევე
სგოვია, სტუტრები საღამოზო შამოუშოთ, ჰიშტა ალაო
ექებეათ-მეთქი.

ჩაიყო, კარკი მოღნის ტანისამოსი, ტერ-კოსტუას
ხურაგინიეთ ძალარის მუფთა წამოიყო ყაყაპიანი შლა-
პა რამე და ახში ქუჩაში გამოვედიო.

— ფეფელ, ვისთან დავარტუათ პირველი ვიზიტაჲ
— ჰინკა გიგოლასთან. კარკი ვინმეაო.

— დედაცო, გიგოლა—ქვირვია, ოჯახი არა
აქვს. ჰამაც ქაბუღნის მუსუსს ამზობენ, რამე აბიდა გავა-
მოს მერე რას პაროფ?

— უი ფჩახეს, არა ყველგან ასეთი რეენივი უნდა
იყო? შენ ესლა შარზე ხარ, გინდა რომ მარტო იგუ-
ლაო, პაეალუსტა წაღი სადაც ვინდა, მე სხვა ვისთანმე
გავაკეთედ ვიზიტებს, ჰამაც მეოე სახლში წავალ და
სახიბიც მე გამიკეთებენ... აკუნტრულდა ეს ბემუ-
რაზი და წვიდა... მეც ჩახუვიე იარმურისკენ და ჩკენ
ყვიანი ოსყანასთან შავილი. იქ ცოტა ჰანგალი ვინმეუ-
ბი შამებდენ. მერე მემშაპე დაფრუსთან ვადავდიოთ,
იქაც კოლოტები დავაბტუათ და თორე პაეარმაც აიწიო.

ახრზამში საქმე ისე გამოვიდა, რომ ჰუტუხ ერთ
კულდარა ფოშტის სეკურის სახლში მოვეხდიო...
ამას გალუსტიკიანი ვინიები ჰყვანდა და ჰამაც პერედ-
ნამი ბაბოირიანი პალტოები ეკლა.

მოკლეთ ვიხზრა, ლახათიანთ ჩაქასნით, ზორავი
და სასმელი ბოლომთა ჰჭუნდა, ერკოვიდან ნისათ მიე-
ცათ კანაიკი, მანახორი რამე—ყველაფერი იყო. ბო-
ლოს ზოგმა პოლიტიკაზე ლაპარაკი დაიწყო. ზოგმა
ტანკი, ზოგმა ფსტანი და ღიხანა. მე და დარჩუა კი
გხუხანთ, პაეარი მალლა ადის, გოგრაში გრალუნება
იწიეს.

ბოლოს ერთ თეფშე ოთხი რუშკა ერთათ დამიღ-
გია, შიგ ნახევიარი კანაიკი ჩამისხია, ნახევიარი ხაზილოლა
ჩამიჭირა, ჰამაც პურის ნაწილი და მარილიც შედ დამი-
ყოლებია და ვიძახი:

— ძმებოჯან ესეც ღმირთმა გაუმარჯოს ჩვენს
მარილათს, ჩვენს ჯეკელობას, ამ რუშკებით პურმარილია
სადლეგრძელსა ესომ და ვინც უარი თქოს პრძალოლა
და დედალი იყოს მეთქი... ჩემი ჰამჭკის ბიჭებს მოეწო-
ნათ, ყველამ დალია და იმ ირტოიკეციტობმა კი უარო
თქვეს. მე გავჯიღტიღი, და ერთ გალუსტიკიანს შიგ
სიფთაში შევისხი ოთხივე რუშკა.

ჩაეარდა ყალმაყალი ჩხუბი რამე, ჰამა მე არ გემინ-
ოდა, იმდღე შქინდა ამოტოლა ხალხში ჩემ თარს არ
ატყვიპინდენ. ბოლოს მანახაიკები ამიტყდენ და წამო-
ვედიო.

ასეთი რასტირიანი გავხდი, რომ პერედნამში, ჩემი
ზემთა ფინჯაკის მაგიერათ სხვისი პალტო ჩამიციკია.

აქმოვედიო. ქუჩაში ჩვენი ბიჭები აქეთ-იქით ლო-
პრებივით გამიძებნე. ჰეიევისსუჩე მე და მებებლიყო
გროქულა დავარჩით. ორივე ჰანგლობის გუნებაზე იყა-
ვით და გროქოლას ეგებნე:

— გროქულ, ხურდა ფული გაქვს?
— მაქეს, რამდენი გინდა?

— ცოტა ბუნული გეგინება მომიცი, ერთი მტყვა
უნდა გუაყეოთ.

მაქცა. დაუძახე მეშურაოყე ბაზრის ბიჭებს და
ეგებნე:

— აი, ერთი მექა ფულს გაძლევით და ვინც რომ
ამ ქუჩაზე ნუგზარი ქალია ყველას ჩემ ჩოთში აკაციოთ.
ახალი წელი მთელსოცით, უთხარა უფალმა ღმირთმა იღ-

ჰუტურში შარი სულ ვიზიტდან დაიწყო. მე როა
იმტოლი მანახორები არ ვეოთრჩა და ინილა არ მეკრა
ჰყვასაც თავეში შეინახამდი, ჰამა ერთი ბოთლიკით
მეტი მამიდა და ჰოპოპეცეც ავაფორენ.
ახალი წლის დილით ფეფელს ეგებნე:
— ფეფელ, ჰა, ჩქარა დაჭირე საირისტა, კარკათ

ბლანინ სტილი მოგვით უთხარი, ფეფელამ გაჯავარა და თქვენი კოცნით სამაგიეროს უხდის უთხარი.

ეს ლუპუსტაკი ბიჭები დაერივნენ და ვინც რომ გარკი ქალი იყო ყველა დაკოცნეს... გაინდა წიოკობა, დასტაბუნდ და ჩარბუნანა, დაუმახეს მილიციონება, ასტუხეს შუშტუკების დაკვრა და ის კიბტები დაიჭირეს.

პუზურში იშვილიც გამოირკვა და ბოლოს მე და გრიქულასაც მოგვადიდნენ. გრიქულა გაიპარა და თუ-ღელის კურატრით მე ხელში ჩაუკვარდი. მამციკვიდნენ დაკოცნილი ქალები, ზოგი ზონტიკს მარტყამს, ზოგი მეჩხუბება—თუო, მე მაგისტანა ცინგლიანების კოცნას დაჩვეული არა ვარო. ვებნები:

— მადამჯან. ჩემი სიყმი თქვენ გენაცვალოს, ნუ ეკაბარჩინობთ, დაგებულებთ, მართალია, იმ ბიჭებმა ჩუა ჩოთში გაკოცეს. ჰამა ბენდიერ დღეს კოცნა საწყენია? მანგლობის გუნებაზე ვიყავ: ყველანი მამეწონით. თუ იმ ციკლიანის კოცნა. გეწენით, პაეალუსტა მე გაკოცებით მეთქი და ჰამაც ერთ ნუგბარ დედაკაცს მაგარი პაჩი დავარტყი.

ბაც!.. საიდლანაც თავში მეზი დამეცა და თვალბეში ზავსი ამენით, ვხდამ ერთი ახმახი ვინმე მეღილხანე მიხაცას ტაბოისტოლა ჰუმტს მარტყამს. მამირალანთ გამოვფიზნოლი, ჰამა, ხმის ამოღებაც ვერ მოვახე-რის, ისე გაამდრინეს კამისარიატში. იქ ობისკი დამარტყეს და ჯბბეში ლეკროვი არ მიმოვეს? ვაჰ! პილეთ-მე-ღელთი მაშინ უნდაგენახათ, აი: ისე გამოვფიზნოლი, რომა პუზუო გეგონებოლით:

- ამ ლეკროვის ზარბეშენია გეაჩვენეო.
- შიოთქი ვე ჩემი არ არის!
- როგორ თუ შენი არ არის, შენი პალტოს ჯიი ბიდან ამოვიღეთო.
- არც პალტოა ჩემი, სადაც რომ ვფიზნით ვიყავით, იქ პატარა ანიკა მამუსელია, სხვისი პალტო ნენაი-ნათ ჩმიციკია მეთქი... ხათას ბალეც დამემატა. სამი მეტრო პრატკოლი შამიდგინეს და ის ლამეც კურტუხ-კაში გამათენებინეს.

მეორე დღით პალტოს პატრონი მოუყვანიათ, თურმე ის ბემურაზი თითონ პრატკოლის სლედოვტე-ლი ყოფილა და სტატიები სულ მამონგენოსავით ჯკო-დნია:

— ხულოგნობისათვის სამი თვე უსლოვნი მოგეკე-მაო. ქურდობისათვის ორი წელიწადი პრინუდიტელ-ნო, ლეკროვის ჟრახრიშენით ტარებისათვის ან დახ-ერებთა ან ათი წლის ვადასახლებო, ჰამაც პალტოს წა-მოღობისათვის ოკდა ათი ჩერგონეცი სტრაფი გაღაგბდ-მა ხაზინის სასარგებლოთათ.

ამაზე უთხარი თუ ხაზინას თავი დაანებე, ხუთმეტ ჩე-რვონეს პირდაპირ შენ მოგეკმ მეთქი. გაჯავარდა და სა-ჩიერის ქალღიდი დასწერა. ქრთამის მოცემისთვისაც ცალკე სტატის გამოგინახათო.

მეორე დღეს ნატყები, უფინჯაკოთ, უშლაკოთ და უზონტიკო დაებრუნდი სახლში. ფეფელა ხმამ აღარა მკემს, იმასაც ფინთი ფათერაკი მოსვლია. ახში კინკა გიკოლასთან ყოფილა და იქიდან გაჯავრებულ წამოსუ-ლა, ასმა გრუბათ მამეცქაო.

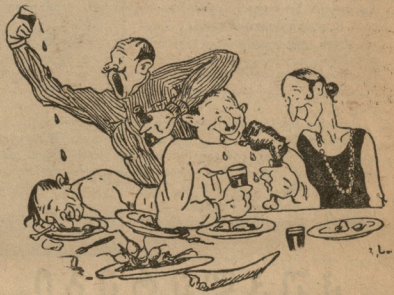
ცხლა ამ უსდის მოლოდინში მეც პეღეთ-მეღელთი მამდის და ადვკატის ფულზე ვფიჭოფ.

გენებნი ფინთათ დამებედა ახალი წელი და პუზურ-ში ვერე ბედასლათაც გაიღის—მახლან, ესეც ახალი ყისმათია. თუ ფარასადანმა მაინც არ გაიგო ეს ჩემი ოინები და ტარტაროზის ლუკმით არ გააზადა, კიდევ რახმი იქ-ნება.

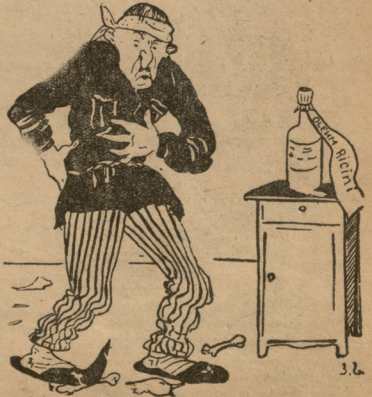
მზადება

მხსენებრა

შედეგი

ქ ა ზ ი თ ა ქ ა ზ ა

(ს ც ნ ე ა მ შ რ ა შ ი)

ჩრდის გამეჱ:—მალაყო ერკობა... ზა-პა-პა-პა... რა რძეა ანა მუშტრებო ჩესკესე!

ქალი:—ჩამისხით ორო კრუშკა... ოპ, რატომ აქაფებთ მაგრე?

ჩრდის გამეჱ: ვა, დღალაქვილო, ვაქაფებ რაა რომელი მირზოურის აბანოს მექესე შე ვარ.

ქალი:—ეს ორო კრუშკა გი არა, ერთიკ ძლიეს ვა-მოვა; სულ ქათათ აქვიით ჩძე; ჩაზია საქმე?

ჩრდის გამეჱ:—ქალიშვილო, ეს ისეთი რძეა, რომ უნდა აქაფდეს; წყალარაგიი ხოთ არ არის?! ის არა ქაფედება! ზან თუ ნაკლები მოდის, ეს იმიტომ ხდება, რომ ანგარიში არ დამავლდეს... ცივია, ყინდება...

ქალი:—მაშ, თუ საქმე მისა, მეც ნაკლებს მოგცემო ფულსა!

ჩრდის გამეჱ:—ეროპა ყველამ რომ ნაკლები მამცეთ, ჩვენი ერკობის პრადეკტის ისტადე დააკლდა 21 ათასი მანეთი, რომ გაიტაცეს; ის ვის მოვიხივოთ?

ქალი:—ახლა შენ ისე იბანი, რომ რძე ნაკლები ჩაგვისხა და იმ აქაფებულაო! დღუარონ ნაკლი, მარა ამას თქვენ ზორორათ იყინებთ—თქვენთვის იჭაფავთ, დიას (გაჯარბული მოდის).

ჩრდის გამეჱ:—(მეორე ქალს):— მადამ, ვამ სკოლკი ნა-ლტ?

მეორე ქალი:—ტრი კრუშკე ნალიტე... ნო ტოლკო ნე აბანვიციტე! ვერა ტრეე ნე ხვალტ—მენშე ტი ნა-ლტ.

ჩრდის გამეჱ. (მესამეს):— თქვენ რამტოლი გინდათ?

მესამე ქალი:—თახი კრუშკა ჩამისხით... მხოლოდ იკლდეთ, რომ მაგ ჭურჭელში სრული თახი ჩადის და გუმში გი ჩემ გოგას მოატყუებთ—ნაკლები ჩაგვსხათ.

ჩრდის გამეჱ: ვგ მაზალია, მაგრამ ჩვენი რძე ძალიან ფაჟსავით არის და ქაფდება.

მეოთხე ქალი (ნიშნის მოგებით):— აი იმიტომ ქაფ-

დება, რომ კრუშკას ძალიან ზორს იჭერთ; მაგრე ნაკლებს იძლევი.

ჩრდის გამეჱ:—არ ზიადობა, რომ არ იქედეს! (იქ მდგომ მონსუც კაცს) პაპაშა-ჯან, ამ ჯამჯანო მუშტრას როდის ვასწავლით ვაჭრობის ყაიდს პა? პირდაპირ თავა მატკებენ ყოფედ დღე; ესათ თუ აუკველი, ეს ახლოს დატკიურ კრუშკა კრახათათა, ჩემი ქრუშკელი ოთხიანთო და სამი რათ ჩაგახსიათ და ჯანბანა...

მონსუცი:—შენც ოთხის მაგირათ სამი რომ პი ჩაას-ხა, სამ-ხაყარსი ვერ ჩაუხსნა?

ჩრდის გამეჱ: პაპაშა-ჯან, ახარ ჩვენი ხელთა უბ-რალო ხომ არ არის, თუ ვი ქაფდება?

მონსუცი:—ვა, მენც ვახი „ზარია ვასტოკას“ სტან-ბის პირდაპირ ერკობას მუშტრე?! მამადალი მუშტრას ისე არ აუწონამს ჭურსა, რომ ამუშტრე არ მოატყუოთ ხალხის წინ სასწრაფო დადაერტებს ჭურსა და ისე აქ-ლდეს; ხალხიც მუნწეები და ბრები არიან—ვერა ხელამერ, რომ „აქაფებს“ ხოლმე... თუ მძა ხარ, ახლოს მიიტა კრუ-შკა, არ აუკვე; მენც პარიფი არა ვარ?!

ჩრდის გამეჱ:—აი, ანა, ახლოს მიჭირამს, ნუ გეშინიან.

მონსუცი:—ვა, რისა უნდა შემწონდეს?! გუშინ ერ-კობასი მენაფეთხა ცოტაც დარბა მეცემბა და დამუშტრინა-ზინა.

ჩრდის გამეჱ:—რათა პაპაშა-ჯან? იმანაც ხომ არ აგქაფა?

მონსუცი:—კაცო, აქაფება და ისე? ათი გირფანქიანი ჭურჭელში ცამეტი გირფანქი ვამაყენიან... ვა ბნელა!

ჩრდის გამეჱ:—ნე, რა უფოთ პაპაშა-ჯან, ეხლა, ჩვენი ბრალი ხომ არ არის, თუ ვი ქაფდება?

მონსუცი:—კაცო, ოპტიმ ეხლა არ აქაფდა, რომ გითხარია—ახლოს დიპირი კრანტთან კრუშკა მეთქი?... მაგრამ ბრალი პარიფებისა, რომ მართლა აუქაფებთ ხო-ლმე... არა რომელი რევიზია ან და რომელი კანტროლი დგადვით უნდა, რომა, ზამეჩინია გიყონ!?

ჩრდის გამეჱ:— შენ ვგა სთქვი, პაპაშა-ჯან, და გათავი-და. (აძლიეს საყვირს და მიდის).

კომაწური.

კ უ ჯ ლ ე ტ ე გ ი

(„ამერიკელი ძინა“-ს ხმაზე)

სამო:

აკაეტ-ჯან ვეერ გნახულბმ ხზირად.

წინათ ვახსოვს ქვიფობა გეცვიარდა.
—ზა ვამჩნიე ჩვეთვის სულ მითათ ბინდღება.
—მშვიდოსგან ვირიც აყროვირდება.

პარაპამ:

აჲ მნახადი—გარეთ ველარ გავდივარ-ახლში ძელი მემშკივით რედივარ.
ახლ მივე მყავს აღმასკობა, რეგეგმა, ხელა სურთ, რომ დამიარსონ ერკობი.

სამო:

მაშ, შენ დ-ქანს ვინდა დავბატონა?!
ან რასა იქნ შენ ცოლი მატრონა?!
ხომ არ არის იგი მძიმე მწულარეთი?
შენი ვაფი მფინებ არის ზოლარეთი?

პარაპამ:

ჩემს დუქანში დღეს ვირთხები ბატონ-ქალი მდივობს, ცოლი პრედსედატ-ბიჭმა სჭამა სახანო ფულეობი, და მერტების პოვა საფუხრეობი.

სამო:

აკაეტ-ჯან, რა მამენტო მავიდა! მდინა საქმე ხედავ ფინათა წყიდო იავში ტენი სულ მთლიან აწიწილ ფულისაგან ჯობერ გაწმენდილია.

პარაპამ:
შენ რა გიშეხს,—მე ვიციხოთ, თორეგმა, გზა-გზა ვუანტე რაც ვამბინდა ვონბა. ჩემი ბიჭი შტატნი კამსამოლია, ვენადელი ჩაეწერა ცოლია.

სამო:

ჩემს ქალიშვილს მუყუყარდა ვილაო.
მასზე ეწმით თმბიც ეი შიპარცა,
მამენტალანთ გაულტუთა მუყელი;
მიკვირს იმ დარღს თუ როგორ გაუძულე!

პარაპამ:

ჩემი ცოლი მიღწეის რაზნი ზაყონებს.
სხვა ახარებს, მეც მწწრით მლონენს,
პატარა მყავს—ისიც ჰიონერია
და ოჯახიც ოპტიმ გადამერია.

სამო:

აღარ მოსწონთ ვანათება მთვარესი,
ააწმენს ვებერთოლა ზაჰსკეტი,
ეხლა რომის დიპტეკერნ ვეუხვივით
სურთ კლდეები რომ აქციონ ნეხვივით.

პარაპამ:

ერთი მითხარ რა ხალხია, ეს ხალხი,
არც ღმერთი სწმნით და არც კიდევ ჰალხი.
აღარ უყოთ, რაც ვაგეძიხეს ტყავია;
ეხლა თითქმის კრუშკა რაენოპარია.

ძმელი ბიძი.

უწყობის მიერ მიცემული კრედიტით არაფერია-
ხერი ფართალს არ იძლევიან რაზეც იძლევიან, ისიც
ხე ეტრა რაოდენობისა, რომ შიგ არაფერი გამოდის.

მომხმარებელი—ამ მარკების ოდენა ფანელს
რომ იძლეოდნენ. ერთ ხალაოს მაინც შევიყვარავდი!

ინტერვიუ (ბ. ალასკომში)

შე: გვითხარით თქვენი აზრი და
შეხედულება ძველსა და „ხალ წელ-
ზე“.

ამე: — ძველი წელიწადი ჩვენი წა-
რმოების ისტორიაში ოქროს ასოვ
ბით აღინიშნება, რადგან სხედებულ
წელიწადში ჩვენი წარმოება ისე გაი-
ზარდა, რომ შტატში კიდევ მივა-
ღლით თორმეტი კაცი, რომლებმაც გა-
მოაძიეს მშვიერი კუჭი.

ალმასკომის მიღიანთა

შე: უკაცრავად! ადგილკომი სად
არის ვერ გვეტყვიან?— შევეკითხ-
დებირქვანში ერთ თანამშრომელს,
რომელსაც სამი ლამაზი ჭალი შემო-
ხატა.

ის: — მე ვხალავარ, ამანავო, და ჩე-
მი ოთახ- კი იქ არის! მიზრასნდით
და ესხალე მოვალ.

მართლაც, არ ვასულა სამი-ოთხი
საათი და ადგილკომის მდივანი შე-
მოვიდა თავის კაბინეტში.

ადგილკომის მდივანი: — ამანავო!
— შემესულისთანავე მითხრა, — ამე-

მით არც ერთი თავისუფალი ალაგი
არ არის ალმასკომში...

შე: — მე ადგილის სათხოვანთ არ
მოკლოვარ!

ადგ. მდ.: — როგორ? მართლმ?—
ვაუსხარა მის, — ნუ თუ შესაძლებე-
ლია, რომ ჩემთან ეინმე მოვიდეს არა
სამსახური სათხოვნელათ, არამეთ
სხვა რამეზე?

შე: — დიახ! მე სულ სხვა საქმის
შესახებ მოვედი!

ადგ. მდ.: — თუ ნებას მომცემთ, ნი-
შნათ ჩემი აღტაცებისა და თქვენდა
მი უღერესი პარტისციმისა, — გაკო-
ცებთ

შე: — არა, ეს არ არის საჭირო... მე
მინდა გავიგო, თუ როგორი იყო ვა-
სული წელი და როგორი კენება ახა-
ლი?

ადგ. მდ.: — ძველი წელის ვასაცნო-
ბათ, საქმარისა ვადახელოთ ამ წერა
ლესს! — და მომასულა აუარებელი წე-
როლები, შედარებით თასადერ უფ-
რო მეტი, ვიდრე „ტარტაროზი“-ს

უფსკრო გილორში იგზავნება წერი-
ლები თეთიულ ზრქობის კონსა.
ეს საპროტექსტო წერილები უკყო
და ყველა ერისდაიბივეს სიხოვდა
ადგილკომის დივიანს- ადგილის რე-
ვანს...

შე: — ვერ ყოფილა თქვენთვის გა-
სული წელი მიხედვითიხს ხელსა-
ყრელი და საბატვისკეთი!

ადგ. მდ.: — და ჩემი უბედურებაც
სწორეთ იმაშია, რომ არც ახალი წე-
ლიწადი მპირდება კარგ რამე!

შპსის გამგასთან

იოგორც კევერ — ის, ეხლაც ასე-
პირის მტრევე იყო უქსის გამგის
კაბინეტის კაიების წინ. მაგამდ ამხე-
დრებულ რიგს ვერ შეეშინებია და-
რაჯი, რომელიც თამაზად იღვა კარბ
თან და ხშირ-ხშირად დასძებნდა:

— სიხეძე... წესიერება სასკავით!
მე მივედი დარაჯთან. (ოგი ჩემი
კარგი ხელსიბია) თვლით კაბინეშე
და მანაც სარქართ გამოლა კარები.

— არ შეიძლება... ეს რას ნიშნავს!
ჩვენ აქ დამოიბთ რეგებარბში გავიჩ-
ნდა და წყალი ჩავვიღვა ფეხებში...

— ის ალმასკომის თანამშრომელია
და სამსახურის გამო შევიდა შიგ! —
დაამშვიდა დარაჯმა ალულებულა
რიგი. ეს სიტყვები კაბინეტში გამე-
საც მოესმა და მე ამხედ-დამხედა. ის
იყო ხელი აილო და თავში უნდა ეთ-
ხილიმა. თუ რატომ შეველი უიოვით,
რომ მე უცხათ ვინმეულ სადარ?
ზო ბილეთი და ხელში მივეცია.

შე: — თქვენ ხართ უქსის გამგე?

ის: — არა. მე არა ვარ, მე არა-
ფრის გამგე არა ვარ!

შე: — როგორ!? თქვენ ხომ კალან-
დადე ხართ?

ის: — დიახ! კალანდადე ვარ. ძარა
არა უქსის გამგე!

შე: — აბა ვინ არის უქსის გამგე?

ის: — ყველა, მხოლოთ არა მე!

შე: — კი მარა, აქ რომ სწევია —
ალმასკომის პერსონალიზმის დადგენი-
ლებით უქსის გამგეთ დაიხიშნა ამხ.

კალანდადე? — და ეტყვიერ ვახეთი,
რომელშიაც ეს ამბავი ეწვირა.

ის: — მაგას არავითარი მნიშვნე-
ლობა არა აქვს ამბავით. გულებნებით,
რომ მე არა ვარ უქსის გამგე.

შე: — ეგებ მე ვცლები — თქვენ არა
ხართ კალანდადე.

ის: — არც ცლებით; მე კალანდადე
ვარ, მაგრამ არა უქსის გამგე...

შე: — ვერაფერი უნს გამოგია!

ის: — ეგრეც მე ვერაფერი გამოგია,
მაგრამ ის კი ვიცი, რომ მე უქსის გამგე
არა ვარ, რადგან ოთახებმ ყველა
ახალწილებს ჩემს ვარდა. — მაშასადამე:
გამგებებიც ისინი ყოფილან... ამგეა-
რათ, თუ თქვენ ბინის საკითხი გაინ-
ტერესებთ, მიზრასნდით ალმასკომის
ყველა თანამშრომელთან. რადგან
თეთიული მათგანი ახალწილებს ოთა-
ხებს; მე კი ამ საქმეში ცოლდა არ მი-
მიძღვის! — და კაბინეტში დაყოსა.
გორხიელი.

სამხრედი

სამხრედი ჩემთვის,
 გახდა რაღაც ხათა
 ირაველი ბურჟუა.
 ღამე ქულებს ხლართავს.
 სოკოსავით განდნებ.
 მტრები ბედისწერის
 რომლებიც რომ მოგესკვ:
 წერით, წერით წერით.
 ეს რკინისგა ჩენი
 არ მსურს გათამამდეს!
 არ შეშენის. ააო,
 ასე მის თამადებს.
 „წითელ პორტულს“ უნდა
 მზე და მუქი იდით!
 დე, იარონ შენდგომ,
 სწორი გზით და ხიდით.
 სახაზინო სახლი.
 იქვე ღვას და არის
 ნეტავ რად არქავენ,
 მას მეორე პარაზს!
 ყურადღება ჩიბი
 აწ იქნება პუღამი
 და შემდეგ კი ვიცო,
 წერა როგორც უნდა,
 აღმასკონზე უნდა
 ვსიტყვა მე სიტყვა სწორი!

მოვთავსე მასზე
 ლექსი ორჯერ ორი...
 და ვამობდი მაზინ:
 ქოჩა გენიდა ქუჩით!
 და მის დემილს კიდევ
 ბოლო აღარ უჩანს.
 ბესოს—თავმჯდომარეს
 უნდა ვკადრო ლექსით:
 ბესო, ჩემო ძმაო,
 კიდევ აღარ გესმის?!
 უღ გწამს „ჯგავრი, ხატო“,
 უღ გწამს „ღმერთი, რჯული“
 უღ გწამს ჩემი ძმობა,
 შემოგუხედი გულით.
 „ამერიკელ ძია“-მ
 სპოვა ჩენთან ბინა!
 და დარბაზი კლუბის,
 ხან ტირის, ხან გმინავს.
 ჩენს „არტისტებს“ მისცა
 აქვე სამუღამო!
 მალვა ჯდავარიძე,
 რომ ეპოათ ხარ ძმაო?!
 წითელ სახადილოს
 ბედი არ ჰქონია!
 (აქ მიმუხტლებს მგონი
 ძალა და ღონია).
 არ ეშველა საწყალს,
 თხოვედა, არცა წერამ!

(ველარ გაღურჩები,
 მე მის ბედისწერას)
 ვეწელი, როგორც
 იყო, ისე ჩივხა!
 გლობს სიმბოლით მოკვ
 ვდომას, იქ დარჩენას.
 ქარხანაზე წინათ
 დაიწერა ბევრი
 დღესაც მისთვის ვწვალობ,
 ეტარი, აღარ ვმღერი.
 კამპანიებს—ქეიფს,
 ბოლო აღარ უჩანს!
 ღამეს აწამებოხ,
 დილაზე კი ქოჩას.
 ვაგვივირებს: ჰური,
 რაჯი და ღვინო!
 ის შემდეგ მითხარ,
 როგორ დავიძინო?!
 კიდევ დამჩა ბერი
 მ ჩენს „პანთონში“!
 ავამ შემდეგ იყოს—
 იღს მოვიკალ ხოში.
 ახალ წლიდან დაიწერ
 ლექსთა ახალ რითმებს!
 რაც ვითმინე დღემდე
 მას აწ ვერ მოვითმენ...
 ჰაგნელი ბზიკა

მეხსენივრლი

პირველად ვნახეთ შალიკო—
 ძმა-ბიჭი ანაგელია.
 „ემოსის“ გამეგ ბრძანდება,
 საბი სოფლისა მცველია.
 ბევრჯერ თომცა ნაეთი, ასანთა
 საოჯიცი შემოელია,—
 მაგრამ რა უშავს როდესაც
 ყაფაზა ისევ მთელია.
 განყოფილება გერიცი
 რათ უჩანს საკითხელია,
 იქვე მოენახთი მეორე,
 საკუდიტო გვერდზედა,
 მიუღილითი გიორგის
 მესტერიულისა წესხედა;
 ვკითხით:— სად არის მოგება
 კარდინახისა წილია?
 რად მიაკუთენე ანაგას?
 განა ვაშლი და თხილია?
 (იცოდეს მისი მოღავეც
 ცხრატილაქ კარგი შეილია).
 აქედან სტივიო ვეწვითო,
 სილნაილც შემოვიაროთ
 და ჩენსა კოტე მართაშვილს
 კოტა რამ გაუხიაროთ
 ეპო, რომ, ძმაო, აზა გვაქვს
 როდემდის ასე ვიაროთ?
 მატულობს კერძო სავაჭრო
 (ბარე ამჟამთ ხუთია).
 და ერთი თვისა შემდეგ
 იქნება ოცდა-ხუთია.
 ნუ თუ არა გავქვს დროება
 ერთ სათს ერთი წუთია?
 მოგვეცი თნება გავალთ
 ჩენი ბედისა ყუთია!
 რას ვეცმართლებით, არ ვიცო,
 იქნება რა დაგვბუთია?
 ცხრაკბილა.

გედნიერი დღი

საშრომლი მოძალამე (გორეს):— სად ვარ-
 სიხარ, კაცო, ასე გაშაგებულნი?
 მიძრამ:— ხმები ვავრცელდა, თითქო ზაკობს ფუ-
 რნეში პური გამომცხვარა!?

გველუგრივი მოვლენა

სამსტრელი

ზოგიერთ სახლებიდან ქუჩაში წყალს და ღამის უსუფთაობას ახსამენ. ამას აღმინისტრაციამ უკრადღება უნდა მიაქციოს.

მუშაობის შენიშვნა.

აღმასკომის თავმჯდომარეებმა...
— ამხ. ბესარიონ! როგორ ფიქრობთ ჩვენი ქალაქის ქუჩების შესახებ? აუტანელი მდგომარეობაა—ხალხი ტალახსა და წუქსეში ისრინას!

— გ. ვიცო ამ... ამხანაგო! მარა გაიგეთ, რომ მე პალიატევი არ მწამს ქუჩებში ოინავ შესაძლებელ მიმოსვლას აღდგენისათვის. სულ მალე ქალაქის ქუჩებში, გარდა ბაზრისა, გაჩნდება მდინარეები და აი იმ დროისთვის ვამზადობინებ ნავებს სანაოსნო მიმოსვლისათვის. აღრიცხვაზე აწყავა დახელოებულნი მცურავები (მენავეები), თაიფასზე „სანაოსნო სექცია“.

განათლების კავშირის თავმჯდომარესთან:

— ამხ. სიგრიანი! რა კარგი სიარული გექვს...

— გააგებია. ალბათ ეს ჩემი კავშირის წევრ ქალებმა გაგრძნობინეს და გაიბრის. რომ მე კაოგი სიარული ვიცო... მე ხომ ძველი ნიკოლოზის აფიქრა ვიყავი...

— ყოილა—ყოილა ჩემო სიგრიანი... ერთი ის მითხარი რატომღა, რომ პროფემსებმა შენს კავშირში სრულიად არ არის და არც ერთი წრი არ გაქვს. გააუღ წელს მგონი შენამდე სამი სხვადასხვა წრიც არსებობდა; უთუოდ „რევიმ ეკონომიას“ ანხორციელო ხომ?

— მე მშაო. აქ ქალბისა ცენ მაქვს „კოლონი“. მათ ვი სრულიად არ აინტერესება პროფესიონები და მეც ხომ მათ სურვილს უნდა აინხორციელებდე. რაც შეეხება წრებს: წრიებში საყოშაოთაც ვერ შიდაწობობ „არარაიარტელნი“ ხალხს და მოარე კიდევ წრები, რომ დავაარსო და მუშაობა გაჩეოილდის—ამხანაგურათ გეუბნები მაშინ. ხომ გამოარკვევა, რომ მი „პროფემსკობა“—ზე ცოტა არ იყოს „უქაჯრათ“ ვარ.

— არა—სიგრიანი! ის რაიილი შიშია. შენ პრაიდ-მუშაობა რომ უდათა. ამას ისიც ამტკიცობს. რომ შენ ესლა გამგეცა ხარ, კავშირის თავმჯდომარეც და ერთი ერთი სკოლის აინხორციელებს!

ღირხიზობაში.

კულაში

უნდა მოვიდე, თუქცალა არ ვიტყვი რომ არ მცხერჯერ ასე იყოს. მიიღე ჩემი პატარა ძღვენიბა გერასიმეა პირველი. არ მოგეცა პოსენებო. მინდა ჩანაგალი ამოეკრა თუ კი შენ პოპეც ნებო. ხალხს უთხრა:—ველარ ავიღე თქვენგან ნაკულდავ ფულსაო. მის ნაკვლათ სმინდს თუ მომციმითოთ ორ-სამსა ფუთსაო. ამ გერასიმეს იცნობდეთ: ნლიაკენბარი ძველია. კანდევის ნაკვლათ სოველმა ესლა აეტრთხა ჰლდელია. მეორე არის ივანე ტენიკათ წოდებულიო. გზა რომ პირდაპირ ვერ გაქრა. ახლათ უკვდება გულიო. შეკითხვაზე არ ფიქრობს. საქმე ფეხებზე ჰკილია. საგზო-სექციამ ასწავლოს, განა ის მოსარდიია?! ტარტაროზ. ვიცო ნამდვილათ დამერწმუნები ამაში: კვლავ ძველებურათ მოხშირდა ხლუსტი-ბაქარას თამაში.

ცხრათვალ

— ეს ოხერი ღრუბელი არსად არა ჩანს და ახეთი მოკისპირული წვიმა ხაიდან მოდის?!

„კლუნიკელი“

სცენა წარმოადგენს ოპერის სიმ. მის აღმასკომის თავმჯდომარის კამინტს, რომელიმე თავმჯდომარე დეო (იგივე ლეონიდე) მონაღლებ ამზახს. ზღუდა უფრო გავრთი 6 ნიქებრის თარიღთ.

მ: ხა-ხა-ხა-ხა... რას მიქარავს ეს გავრთი და მისი გლუქარი! ბრამსაკ კი მიქრდებს! ვინაა, ბიჭო, ბრამ? ის ეკარწავ და ვარაილებ თვალდას, რო გორკ ბარუაშვილის კურა... ოპ: მიუშვალხინო, შენი სისხლი... როგორი მოსვენებული და მუდლო ცხოვრება მქონდა! არ დავეძებდი იმ თოფს, მივაშავებდი იმ ჩემს, „თექქსე ტანს“! მარა გავრთიდა, რომ გამოქიმეხს! ვახ! სწორეთ ეს მაღონება, რომ პირველთ არა ვარ გამოქიმებული გავრთი... ეს! ჩემი ძიროფასო და დაუიწყარო სამსახურო, იცხ „ბატუმა“ ამბაკოს დედა-მამალმა ინგლოსებმა, რომ შესწავლით არავე მყავრბია ამ ცოდველ ქვეყანაზე... ჩამოკრეს არჩევნების ზარებმა... ჩემს თავმჯდომარეობას უახლოვდება აღსასული. შეიჯარ ჩემი თიხი წლის ბატონობის ტახტზე... ამიტომ მე უნდა ვიღვივო ჩემი საქმეი წინდაინ.

ოპ: იცხ ვეულაფერი... ეს დი-წყო თიხი წლის წინეთ, როცა ოპ-ბის ტახტის „ცაგრითი“ მოველი-ფი. სწორეთ ამიტომ დამინიქს დროე პით თიქვედამაფეთ. მინდოდა ეს ბარაქიანი სამსახური არ დამარგოდა და, ამიტომ, ჯერ კიდევ ნორჩმა ხალაგობრად—ოქტობრი წლის ქა-ჯექმა წვერი მოიფუხე გაოპქტორ ხარკიანის პლანზე... ნამდვილი თავმჯდომარე ვავიქთ. აფოროქტისათვის ბიოოკრატობა დავიწყებ.

მინდოდა, რომ გვერდ წლისეულ თანამშრომლები მყოლოდა. ამ-ბრტ ჩემს თანაშემწეთ დანერგე მათ ტერორტ მინა ახრახამე, რომელიც გამაზადებოდა პარტიზანულ ომში ჩემ პირად მტრებს წინააღმდეგ. ატლან იგი მენშევიცების მილიციის როლ აწყო იმ და აფსერტის ბანტიტების ჩიქმიანილი. მდიდან ბურჯაბაძე დავიქთ, წინით ასე კოლო. და „წოდებით“ პროპარზორი. შ-მ დღეში კომისარია...

შეუღლებით მუშაობას. ვღიქბებს არ ვამდებდებ ზე-ტყის და ზღვდებს მდინარეპეიერიოთ მე მიქინდა და და ვაშენე მშენებრი ხოდა, მას ბოსელი მოიადგი. ბოსლის ოსლა, ბეული და, წარმოადგენთ ნაკელის შემოსაღობათაც საუცხოველ მუხბას ფიქრები შევიძინე...

ო, ასეთი მშენებერი ამშენებელი ვეყავი; ჩემი თავმჯდომარეობის მოკლე დროის განმავლობაში—ეს შეეძლოდა, ოჯახი ავიშენე, გავრამე; ო, უამდებრებე! ხალხი არ მათამაშ. მე საითვის ვტარებდა...

სოფლთ არც ერთი სამიჯიხველო არ გამიხსინია, რომ გლუქბით არ მო-ცლარაივენ მუშაობას ტურნალ-გა-ვრ-თების კოთხით. მოვამაგირებ (ზო-რის) მუშაობას დიდ ყურადღებას ვაქცევდი. მაგალითად: ჩემს მოუამაგ-რის დილდის სალამოდი ვირივით ვაუშვებე...

ვეულაფერს მიესწედი, ვეულაფერში გაიმეორებ; კაცო ოჯახი შევექნი, დაცულ-შეიღობ და... და... ოპ: ეხლა იცი, ვანა სოფელს შეუღობა კაცის დაფინება?.. ახლოვდება არჩევნები! ჩალაც კული წინათგარზობა შექმნა... დეე, რაც უნდათ ის ჰქნან; ჩე მინანა „დამშენებელი“ სხვაგან არსად არ იქნება...

არა უშვას... ოჯახი და დაქორწინება ხომ კი გამოვჩინი თავმჯდომარეობას... აწი მოსვენებაც მოინდობდა.

თენებოურის ქაჯი.

ვანა დ კალმეში

სცენა ბათუმის კოკსპარა

ტივი

მარუხა:—კოლია, კაცო, კოლია?! ერთი აქეთ გამოიხედე?! ჩა დავემა-ჩაოთ მე დალოცვილი, ჩემვენ რომ სულ აღარ იხედები?! ვერ მივჩინო თუ! ჩაზოა ბოზო საქმე... ვიქრ ხედე, ამის სიშორედან მიესტეღარ და სამინდელ წვიმაში! ჩაცხა კალმეში და დანელი მოსულთა გავიქვ და იმითელ წამოვედი, თვარა ისე აბა ჩაჯანდაბა მინდოდა!... თუ კაცო ხარ გადმომიწყვე ჩემი პორცია ვეულაფერი!.. მა, ჩემი წივავი, იცოდე არაფერი დასალო, თორემ...

კოლია:—დებივით, ბატონო უკან, დებივით!.. ჩა იქნა? რაეა ერთი მუჭორის აჯდებით ზურგზე! ჩა დავე-მართათ? ჰაჰართ ხომ არ ვარჩილა?! ხომ ხედავთ—საქონელი ბეჯერ ვაქქს, ვეულას მოიგოვეს თავისი პორცია, მოზოლი ჩადქეთ როგმი და მოვეყით მუშაობის საშუალებას!...

მარუხა:—ბატონო, დილდისან აქ ვედევა და ნუ თუ ამდებდას აღარ მოაღწრა ჩემბადე რიგმა?!.. მოვეკდე ქალი ფინხედ დგომით!...

კოლია:—თუ დიდალოეთ, —გებრანდით ვარეთ, ცოტა ქუჩაში გი-სიერთი და მერე შემოიდი... სულ-ყოთია, ერთ ორ საათს თქვენამდ ჩიგი მიიქვ არ მოაღწეეს!...

მარუხა:—ქუჩაში ვაგიქვ და მერე ისევე მოვიცი!—მეო მასხობის გუ-ნებაზედ ყუიღობარ ვინცხა ჩარ?! ეხლავე მომიტე: ვეულაფერი, გესმის, ეხლავე... გამიშვით! გამიშვით!...

არშაკა:—ბარიშნავან, მოითმინე ცოტა. ვა, საით მიძებრები?

კოლია:—არ გამოუშვით, კაცო! მართლა რა აზრავია? ჰაჰართ ხომ არ ვარჩილა?! აფერა აბ საქონელი ამ თაროზე დაწყობილი... დავცავალეთ

მუშაობა და ვეულას გავრთილებთ!.. აბა რა ვქნათ მეტი?.. აჰარალით:—ფინხეთ, ერთი, სადი წყელი აზარტურ ვეულაფერს ვაგრი-წერეს!.. ჩქარა აფხანავო, თვარა ლი-ნეიკავებ და მავაგიდნება!

კოლია:— აფხანავო, თქვენ ჯერ როგმი ჩადქეთ... უროგოთ არ იქნება!.. მარა ამ თავითვე უნდა ვავი-ცხადო, რომ აზიური კალმეები არა ვაქვებს... არის შოლოდ ვეოიათული კალმეები...

აჰარალი:— რათ მინდა, აფხანო-კო, ვეოიათული?!.. აქ, აჰარისტა-ნიას!.. აქ უფხარა ხალხისათვის ვაგო-სადეგარი საქონელი უნდა იყიდებო-დეს და არა ბურჯივების მოსახალი... აო, წყადე ერთი ვამეგობის თავმჯ-დომარესთან!...

კოლია:— მე რას მერჩა, აფხანო-კო, მე ხომ არ მომიტანია?!.. მე რაც ჩამაბარეს, იმს ვედი!

მესხ:— ხა... ხა... ერთი შეხედეთ სად ვასულა ეს ქალი... ზედ შვადის თავზედ არ დაბარანებულა?! კი სა-ჯდომი კი მომარბავს... მე და ჩემსა დმქრთხმა!...

კოლია:— ქალბატონო, მანვ ჯდობს არ შეიძლება!.. ჩამობრძან-ებთ ძირს?!.. მოქალაქნო, როგორ შეიძლება ასეთი თავხედობა!...

მარუხა:— ძალიან კარგად გა-ნდავობა!.. ნუ სწუხდებით!.. ვანავრ-ძეთ მუშაობა... მე აქედან კარგად შემიძლება თქვენთვის თვალყურს დევნივთ თუ ეს აძლევთ საქონელს, და თუ იწინას როგ ვარჩე მთელი;—გვი თქვენს ტყუეს!...

კოლია:— ნუ იმუქრებით, ქალ-ბატონო... ვთხოვთ ძირს ჩამობრძან-ებთ!...

მარუხა:— არ ჩამოვალ და ახლა?!..

მესხ:— ალბათ ისე შეეკარგობა, არ ჩივთ კოლია ამ ქალბატონს, რომ ერთ წუთის თვალს ვეღარ ამოვრის საწყალი!...

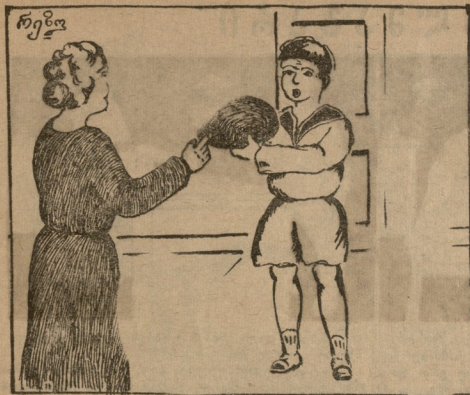
მარუხა:— ოი, თავივს შაქარი კი დავაყო მგ ენაზე!..

კოლია:— ბატონებო, მუშაობის ვადა უკვე თავდება!.. აწი მალახის დიდადების უროა!... ვთხოვთ ეხლა წარბანდით სახლო და ხალხ დილის ცხრა საათზე ისევე მომარბანდით!.. ამასთან ერთად უნდა მოვასტნოთ, რომ ვანელი სულ ვათავდა... იმე-თა, შემდგომი კიდევ ვეგნება!...

მარუხა:— რაოი?!.. სახლო წა-დო, ხალხ ისევე მოიდი, ვთვალთ გა-თავდაო?!.. ეს ვინ ვაფგონია, ბატონ-ნებო?!.. ეს არის კოოკერტევი?!.. ვამიშვით!.. გამიშვით!...

კოლია:— არ შეიძლება, ბატონო, არ შეიძლება!.. ხომ ვგიგონეთ, სავა-ჭრო დავეტოლია!... ვთხოვთ ვარ-დ ვაბრანდით!.. მილიციელ!|! (ხალხი ჩომჩოლით ვადის).

ზარიღო.

— ეს რა პური მოგიტანია? აქას ვის ქამს?
— მეც იბიტომ მოიტანე, რომ არაფერ ქამს და
სოლი არ შემოგიკაყლდებოდა,—ყოველთვის იქნება შეაფთო.

„ვენი პაჭრა იბა“

ერთ კაცს დღეს პირი უკნინი ხრესილის „ბარბუქისკენ“, ჩემმა კოლმამ ელიპტომ გამოირგო თავი კარებში და მომძახა:

— ბოშო, სახლში ერთი ღერი სვამ ჩქა არაა და წამეიღოვანებო.
ელბიტეს ბრძანება ზაქონია ჩემთვის.—დედს შენის შეილი ხარ და ნუ შეასოულებ, არ გიწერია მამის სახლში მისვლა.

ჩვევით ხრესილში რაყდენა ობოლათის დუქანთან თავი მოუყარია ბაღს და ლაბარაკობენ:

— კაცო, ამ ნიკიფორის გამოცკვლას აღარდერი ეშველა. ათჯერ შუასტრეს თამაში, ჭურბობაში—ზოგს ერთი ფუთი სიმინდის მაგივრად 35 გრამებზე ატანდა. ზოგს 45 კაბ. ჩათონი 60 კაბ. ახდენებოდა. მარა ამ შეგუბმის ჭირმა—იმას არაფელი უშვივლა. გავგაძრო ტყავი, პირღამბრ გავაძაბო.

—იმე, ბიძია, ნათქვამია: „კაცს თუ ღმერთს წყალობს, ეშმაკი ვერაფერს დაგაკლბის“.—პო-და კაცს გაბეგობა წყალობს, თეარა ათჯერ იყო ვახუთებში ჩადებული, მარა გამეგობას გაფიქობიერაც არ მოეთქა.—დაბა-ლავა მესაქმე.

თამაშობდა იმე ამათი ყურება და ჩემს საქმის გასაკეთებლად წაივლი. შემომხედა მიკიტანმა მინაია ქარქა-შემეც და მომძახა:

— მოდი ერთი ბოთლი ღვინო დავკლოთო.—მარა მე სათოფეთ არ მიგეკარებოვარ.—ვიკოდი მისი ოცნება. ჯერ თვითონ დავიძინებუს ვაპტიკობო,

შეიტანს კი ღვინოს, კიი საქმელმა და ვინც გვიარ-გამეიარს აზნაში, ყველას დოღძებებს, მერე დედი შენია შეილი ხარ და ფულს ნუ მისცემ.

„შევედი კომპერატაში, ღიდი არეულობა იყო; ზოგი ხურდას ითხოვდა და ზოგი რას... მოვებნენ ჯიბეში შაუიანი, მომცა როგორც იქნა ერთი სფიჩქა, მარა ხურდა კი არა...“

თოვედი სახლში და ერთი კაროპკა ელპიტოს ჩავებარე სპიჩქა

— ხომ ვარჯა თუ იცო?—მკითხა, მეც გაბოვართი და ჩაეარუსტლე კოლოფზე დაწერილი. (ერთი ორი ღერი ზუსტული ქე ვიცო);—კი, კაია, ანერეთი სორტია“!

გამეიტანა ელპიტომ სახაფეო, გოუქია სპიჩქა მარა ხა ფერ გოუქია—გასკა სფიჩქა აიჩიკანსკე მომბიითი, მოხედა ჩემს ელპიტოს თვალში და ერთი კედარო წამწამი და წარბი ზე შეატრუსა. მოუვიდა კელი. გადავლო სფიჩქა და ერთი კარო გა ლაზათიანათ შემეკუთხა:—არაფელი გიყილია ამაზე უკეთესი შენს სიცოცხლეშიო;

— დედაკაცო, შენ გაქნევა არ იცოდე და სფიჩქის რა ზრალია? გამოვართი და გოუქიე-ხელა ვაჩხხხლ არ ვასკა ის ჩემი კოდეტი საფეო, ერთა ნახეთქი მომხედა ზე კაკალ ულვათაში და შემეტრუსა. გოუქიე კიდე; სნაფთეს ქე მოუკიდე, მარა ნარ ამა სთინა მოკიდებს, ერთი ნაფხბიჩო ხელა ქვეშეგებელში ჩაეარდა. მეც ბერედი ვეძიე, ელპიტომაც, მარა ვერ ნახეთ და ქე დეახებეთ თავი, მარა

ვი იმისთანე უკაცეს ედმეებებს—არ გუვლია დედი დღის დედი, რეღვინა ცეცხლმა ლოგინში. მოქაქერით, მარა რაოა დროს? ჩემი ერთად ირთი საბანი მოლაღ დებოვდა და ერთი ლბიტო თან მიყვა. ზარალს ქე გოუძლებ—კარგილ პოლზე დაეწობი, მარა ელპიტოს ბუზლუსს ველარ გოუქიელი. მომდგა მარა, რა მომდგა, მლანძლა მარა ჩაფერ არ იტყვიო?

— შე თვალზე დასაბრახებოლო, შე ასეთო, შე ისეთო, რიჩხა არ გაახილე მეც დასაბრახებელი თეაღენი, როცა ყიდულობდიო?

— იმე ბოშო რაეა ლაბარაკოლე? გაეახილე და წვეკითხე აბოპკაზე წყერა „ანერეთი სორტიო“?

— დაწერას რა ქეუა აქ? რაფარც გინდა, ისე დაწერ კაროპკას! გუშინ ჯავდი იქნე და თუ ივარჯებდა, ვიყიდი თუ არა და, თავს დაეახებედი!

— ბოშო, შენ ხომ არ გეყიარეო? კომპერატაში რომ საქონილს ჩჩეკა და სინჯავა დოლოლო ნიითორე თანს გაეკიტნს.

ხო- კი.

საშობაეი საგეკაი

გელა ასე მღერის ქაძანის და სტერიო:

— პოდის ახალწელი

და ჩვენ აღარ ესტრითი.

ყველა ეშმათ სტკმება.

ყველას უმჯერ გული.

რადან შრომა მეფობს

სხივზე პოქარგული.

და შეც მინდა გითხრა

თს ამავეი ყველას:

(რადან ჩვენი მოღველი.

გერ პოულობს შეულის)

მოწყენილი ერთ დღეს.

ჩვენსას მოსულყო.

და ბებერთან წყევლას

თურქი ხელი მიჰყო.

— დაქეკაეა ძველი

შობა-ახალწელი.

ღმერთმა ანთავდოს,

ვინც დრო შექნა ძველ

მოლაღება გული.

ყველა მამაბუნებს

და ეს ჩემი ჯვარო.

ტყუალა არაყუენებს.

ყველას ჰქონდეს ჭირი

და არ ვახარება.

ვინც რომ დაჰმეო წირეა

და ეს სხარება.

შობა მოდის, მაგრამ

არ მაქვს ნეტარობა.

ღვეძობა და ღვინო

ძლიერ მენატრება.

— ასე დავლა ყველან,

თავს მთავარ რიტო,

ყველა მინდა ვნახო

კომუნისტის მერე.

ა. კირიძე.

„გ უ ლ მ ა ბ ა რ ი“

ქართული
ზოგადი

1. დიღნას იყო უმუშევრათ კაპიტონი და, როგორც იქნა ერთი ღამე ჯი ქალის პრემიუმითი სამსახურში მოეწყო საქმის-მწარმოებლის თანამდებობაზე ერთ ღამე წესებულგანაში, ხადაც ერთგულათ მუშაობდა იგი.

2. ერთ ღამე ამავე უთხრეს:—ცოლი გაგეცა და ხვალე გათხოვდი! — არა უზავს ცოლის მეტს რას ვიშოვი სამსახურია ყველაფერი!—სტევა კაპიტონმა და დამუშავდებით განავრძო მუშაობა.

3. დარაფი შემოვარდა და მოახსენა: — მაპატიეთ... მაგრამ—მამა თქვენი გარდაიცვალა! — ხელს ნუ მიშლით!—ღინჯათ უთხრა კაპიტონმა — მერმე რა იყო, რომ გარდაიცვალა? ძალიან კარგი უქნია... სამსახურია ყველაფერი, თორემ...

4. თქვენს სახლს ცეცხლი გაუნდა და უშველეთ, ეკვბ რამე გადავარჩინოთ!—გააგებინეს სამწუხარო ამბავი. — ეს არაფერია!... სამსახური მქონდეს, და სახლს კი ვიშოვი, სახლი მიქარვა სამსახურთან შედარებით! — ამბობდა კაპიტონი.

5. გაფლანგვიანების თქვენ ათი წლით იძულებითი მუშაობა მოგისაჯეს!—განუცხადა აღმინისტრაციის წარმომადგენელმა. — არც ეს არის ღილი რამე... კაცნი ვართ, ყველაფერი მოხავალია!—და ისევ განავრძო ქაღალდების ჩაწერა.

6. შეინებულნი კანცელარია კაპიტონის ოთახში შემოვარდა... კაპიტონი გულწასული და მომაკვდავი ეგლო... იქვე ნახეს ღებემა, რომელშიც ეწერა: „ბარა დაცივალა უხეი პრემიუმტორი“.